

Szeged—Rendező

Sulyom sarjadt egykor itten.
Sok év fordult, ám azér'
illatából idelibben, —
őrzi még a Hattyas-ér.

Csengnek üllök, rudak, pántok,
gőz száll, füttyök hangzanak,
benn, mint sötét elefántok,
nagy mozdonyok alszanak.

Minden reggel erre járunk,
minden reggel erre vár
munka frontján a mi várunk,
füstös, körmös, régi vár.

Cseng a munka, bong a munka,
hogy a Hattyas-éren át
acélúton szép honunkba
vigyék új tűz vonatát!

E nagy célba izmom öltöm,
s itt a déli végeken
a fűtőházi DISz-ből jön
győzedelmi énekem.

VARSANYI PÉTER

Anyám mesélte

A nyár még csókol lenn a völgyben,
s csobog a csörgő kis patak,
zuhog a hegyről, fut a fák közt
a bakonyi dombok alatt.

Vittél, vittél az országúton,
hegyeken túl és völgyeken,
S az orvos oltótűje után
fellángolt gyermekéletem.

Fehér habok kristály hangjai
a messzeségbe tűnnek el,
tovaszállnak, mint a gyors idő
egy hús esztendő emlékekkel.

Szinte látom megdermedt kezéd
a zivataros éjszakán,
amint pólyámat átszorítod
életmentő, drága anyám.

Anyám mesélte, — lány szavából
a fájdalom markolt belém,
gyémánt legyen-e versem néki,
értem dobogó, jó szívéen.

Hús éve! Ma köszönöm néked...
S küldöm tehozad csókomat,
Herend előtt az országúton
menetel a honvéd fiad.

Hej, Bakony, nem ez voltál mindig!
Komor sivárság, semmi más,
csonttáfagyott babonás vidék,
havas táj, varjúkárogás.

E tájon többé soha nem sír
haldokolva a csecsemő,
puskát adott kezembe a nép,
népem, a már örök erő!

Hús éve — Anyám így mondta —
betegség rázta testemet,
de távolságokon győzött bátran
értem az anyaszeretet.

Dalunk zúg most is fönt a csúcson,
víg nótáinktól zeng a vidék,
nagy korszakot őriz, menetel
e harcban felnőtt nemzedék.